

ДОНА.

Че какъ тѣй да не ти даде дѣдо Стоянь? Той ужъ е добжръ и милостивъ човѣкъ! Забравили той снова добро, когато ти цѣль мѣсець му помага безъ пари да си направи воденицата, когато я бѣха изгориле кърджалиете? Днесъ пакъ да му работишь цѣль день и да не ти даде нищо! Азъ не вѣрвамъ! Може и той да нѣма, че за това не ти е далъ. Дѣдо Стоянь не е стъ онези хора, които забравятъ доброто.

ТАНЧО. (като въздъхва).

Ехъ, Доне, ти моя добра ступанке! Доброто скоро го забравятъ хората. Тие никакъ го не помнятъ и не искатъ да го помнятъ. Азъ поискахъ на дѣда Стояна малко брашно дѣто му работихъ днесъ, а той ма нахока и ми викаше. „Да не си доходялъ да работишь, като си щѣлъ да искашь брашно. Моята воденица не е беглишки хамбаръ, че да храня, като васъ гладници.“

ДОНА. (като погледва къмъ иконата).

Ахъ, мили Боже! Сега какво ще правиме — отъ гладъ ще измрѣме? Да не е зима, то човѣкъ по кѣра може да намѣри бурянакъ да набере и да си позалже дѣцата! (Заплаква). Боже, ти само за богатите мислишь, защото ти